Ч. 142. Второк 11 липня (28 червня) 1905. Рік XV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.
Письма приймають ся лиш франковані.
Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.
Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провинциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

З Ради державної. — Конець бунту на „Потемкині“. — Перші кроки Японців на російскій земли.

На суботнїшнім засїданю палати послів ухвалено в другім і третім читаню закон о переступленю кредитів на альпейскі зелїзницї і наглячі внесеня послів Штайна і Ґроса. Пос. Штайн мотивуючи своє внесенє о скликанє ради державної на случай заіменованя парляментарного кабінету на Угорщинї сказав: „Цїлию нашою є прилученє нїмецких країв Австриї до нїмецкої держави“. — П. Ґрос поставив таке наглячє внесенє: Взиває ся правительство, аби з огляду на відносини пануючі на Угорщинї, було приготовленє на всї можливости, так аби нї правительство нї парлямент не дали ся заскочити тамошними подїями і аби ми не мусїли станути перед довершеними фактами. Взиває ся правительство, аби скликало сейчас раду державну в хвили, коли би на Угорщинї утворено нове правительство парляментарне, або коли би там мало прийти до рїшеня в инших політичних справах. — По полагодженю кількох внесень о роздїл запомог з причини елементарних нещасть, заявив президент палати, що замикає засїданє послїдне в тій сесиї і пожелав послам веселих ферий лїтних.

Збунтований російский корабель „Князь Потемкин“, котрий від кількох днів непокоїв Чорне море і утїкав перед погонию, піддав ся в суботу румуньским властям в Костанци. О тій подїї доносять з Букарешту: В пятницю о годинї 2 в ночи „Потемкин“ і торпедовець ч. 267 приплив знов до порту в Костанци і станув в тім самім місци, де стояв минувшої недїлї. Командант порту удав ся сейчас на поклад „Потемкина“ і візвав залогу, аби піддала ся під услівями поставленими їй підчас першого побуту, або аби сейчас покинула румуньскі води. Заявивши то „Потемкинови“ вернув до порту, а на „Потемкинї“ відбула ся нарада, котрої вислїдом було то, що в суботу о годинї 1-шій по полудни „Потемкин“ піддав ся і приймив поставлені румуньским правительством услівя. Залога віддала „Потемкина“ і торпедовець ч. 267 румуньским властям, котрі оба кораблї обіймили сейчас в посїданє і вивісили на них румуньску фляґу. По відданю кораблів залога переїхала на румуньский берег, звідки перевезено єї в малих громадках до ріжних місцевостий в околици Костанци. Моряки „Потемкина“ і торпедовця будуть уважані румуньскими властями за дезертирів і їх не видадуть Росиї. Кораблї будуть видані Росиї. Каса воєнна на „Потемкинї“ з готівкою 700.000 рублїв не нарушена і єї віддано румуньскому командантови порту в Костанци. Населенє Костанци настроєне прихильно для моряків з „Потемкина“ і зарядило складки, аби дати їм можність виїхати за границю. Часопись румуньска Universul доносить, що „Потемкин“ помимо погроз Феодозиї і иншим чорноморским містам, що буде їх бомбардувати, таки нїгде не дістав достаточної скількости поживи і вугля, а залога безнастанно мусїла вартувати, побоюючи ся погонї. В четвер в ночи відбула ся на „Потемкинї“ воєнна рада. На нїй постановлено удати ся до румуньского побережа, а позаяк не було нїякої надїї на загальний бунт залоги чорноморскої фльоти, принято услівя поставлені руминьским правительством. — Вкінци доносять з Букарешту, що в суботу вела ся оживлена виміна депеш між правительством румуньским і російским. Вчера, т. є. в недїлю рано появили ся в порті в Костанци два російски панцирники, з котрих один плив під фляґою адміральскою, чотири торпедовцї і один контрторпедовець. По обопільнім привитаню кораблїв, командант румуньского кружляка „Єлисавета“ зложив візиту російскому адміралови Козлиньскому. Адмірал повідомив єго, що прибуває в погони за панцирником „Потемкином“.

КАҐУЯ.

(Японьска новеля — Шмідта фон Екенстена).

Даймйо [1]) Самійошу був вже в своїй молодости диваком і хоч як цїнено єго ученість, то коли єго знакомі обговорювали єго приватне житє, сьміяли ся і здвигали з легковаженєм раменами. Колиж приятелї жартували і питали єго, чому не возьме собі жінки? — то він дуже рішучо тріпав своїми худими жовтими руками і говорив, що єму вистане єго любка, лїтература, бо чим она старша, тим видає ся єму красшою, має незвичайні чесноти і кожде з єї безчисленних імен, почавши від „коджікі“ [2]) аж до „кокін вакашу“ [3]) так дуже єго одушевляє, що він все має досить, бо хочби й як тихо до неї шептав, любка єго все буде мати для него солодку відповідь.

І Самійошу дійшов до порога того віку, коли сьвіт вже мало ним займав ся; матери вже не числили на него, коли укладали спис богатих женихів, а приятелї привикли до єго чудацтв. Але якже проте здивовано ся в висших товариских кругах в Токіо, коли нагле розійшла ся вість, що Самійошу дав ся також пірвати звичайній у многих Японців навичці адоптованя дитини. Вскорі дізнано ся близших подробиць: має то бути дївчина, ще майже дитина з найнизшої верстви суспільности і він хоче виховати єї строго після своїх поглядів і засад. Сьміх і здивованє збільшили ся — всї знали єго чудацкі погляди!

Як часто доказував він, що наклін, родина, кров, походженє не мають нїякого впливу на жіночу вдачу, а головною річию є вихованє; від злих наук і примірів може зіпсути ся дївчина і з найвисшого роду, а знов уроджена в найбільшій нужді і найгіршій родині може вирости при добрім вихованю на найблагороднїйшу людину.

Принята дочка Самійоша, мала Нокубера, була призначена своєю материю-вдовицею на ґейшу [4]), раз длятого що мала хороший, повний голос, а по друге, що бідна женщина хотїла собі в той спосіб заробляти гроші. Але дивний случай звернув увагу даймйо на дївчину: В часї одного проходу вздовж живописного каналу почув він раз в однім низькім домку з одним вікном, що стояв над берегом, молодечий голос, що співав тужну мельодию староянпаньскої пісні з кокінвакашу:

„Ах, снїг паде і як згубила ся покинена людьми дорога, так згубила я веселість мою!“

Здивований задержав ся; як та пісня сюди заблукала ся? — Дивлячи ся непорушно на колишучі ся джонки в каналї, прислухував ся з запертим віддихом. За хвилю роздали ся звуки веселої пісоньки із збірки „ніші-ічі-дайші! [5]). Дивно заяснїли очи чудака і мала, суха стать єго немов би росла коли він рішучо війшов до низької хатчини.

На чистенькім підлозі сидїла там з підобраними ногами жінка при маленьких кроснах, коло неї стояли ґети [6]).

Чемно похилив Самійошу голову перед бідною жінкою в пестрій синьо-жовтій одежи і спитав:

— Чи вільно спитати, хто то співав?

— Нокубера, пане; она помагає менї при домашній роботі і щебече деколи при тім як пташка.

— То ваша дитина?

— Нї, пане; она лиш менї помагає, коли маю більше роботи і відносить своїй бідній матери ті 10 сенів [7]), які я їй даю.

— Де мешкає та дївчина?

— Де бідність мешкає; далеко звідси на передмістю, куди рвуча вода Тодаґави [8]) не доносить вже охолодженя.

Самійошу роздумував; по хвили сказав:

— Не міг би я дитини побачити?

— Чому нї, пане? — і голосно закликала: — Ґава! [9]).

Стукаючи деревляними пантофлями, в старій, сповзлій одежи, вибігла мала ніжна дївчина, з буйним, чорним волосєм, уквітчаним великими жовтими цьвітами; з вродженою принадою упала она перед знаменитим паном на колїна і схилила покірно голову, так низько,

---

[1]) Аристократ.
[2]) Річники старини.
[3]) Збірник японьских пісень.
[4]) Сьпівачка.
[5]) Збірник пісень з 10—15 столїтя.
[6]) Деревляні сандали.
[7]) 10 сенів = 20 сотиків.
[8]) Ріка.
[9]) Цьвітка.

На то відповів румуньский командант, що „Потемкин“ два рази задержав ся в Костанци, а власти румуньскі взивали єго, аби піддав ся, або вихав з румуньских вод. Залогу „Потемкина“ висаджено вже на берег, а власти румуньскі взяли єго в посіданє. Дальше повідомив командант, що румуньский король зарядив, аби корабель віддати цареви. По тім румуньскі варти зійшли з покладу „Потемкина“ а Росияни обійміли єго в своє посіданє.

Давно вижидане занятє Японцями Сахалина вже здійснило ся. Именно доносить войсковий ґубернатор того острова ґенерал Ляпунов: В пятницю о годині 9 рано наблизила ся японьска ескадра до місцевости Сунижан, положеної о 20 верст на полудне від Корсаковска і почала стріляти. О годині 2-ій по полудни приплила ескадра до місцевости Нере, положеної межи Сунижаном а Корсаковском на віддаленє 15 верст і розпочала з торпедовців огонь. О годині 3-ій по полудни 15 торпедовців наблизило ся до Корсаковска. Наші батериї розпочали зараз сильний огонь, а торпедовці супротив сильного огня мусіли уступити. Наш відділ ставив завзятий опір. Рівночасно Японці почали на полудне від Корсаковска висаджувати на берег войско з 10 перевозових кораблів. Супротив великої переваги ворога командант велів висадити у воздух набережні батериї і спалив всі правительственні будинки, а відтак уступив на північ. В часі бомбардованя Корсаковска погибли чотири особи. Японьска ескадра складала ся з двох панцирників, 7 кружляків, 6 канонірок, 36 торпедовців і 10 перевозових кораблів.

Новинки.

Львів, дня 10 липня 1905.

— **Санкция законів.** Є. В. Цїсар санкционував ухвалу гал. сойму що-до дозволу затягненя позички в квоті 50.000 К повітовій раді в Камінці струмиловій, а повітовій раді в Городенці на затягнене позички 45.000 К на покрите дефіциту і на повітові видатки.

— **Є. Е. н. Намістник** гр. Андрей Потоцкий по відбутім лїченю в Карльсбаді, повернув вчера до Львова.

З ц. к. краєвої ради шкільної. В часі вакаций приватні сторони не будуть приймані в бюрах краєвої ради шкільної в неділї і сьвята.

— **Зміна власности.** Добра Возилів в бучацкім повітї набула на лїцитациї в станиславівскім суді за 241.600 К Зеновія з гр. Лосїв Богдановичева.

— **Перший іспит питомців „Бурси дяків“ у Львові.** Дня 1 с. м. відбув ся перший іспит питомців тої нової інституциї. Бурса містить ся, як звістно, в новім будинку при ул. Петра Скарги ч. 2, виставленім коштом Впреосьв. Митрополита Шептицкого і удержуванім після найновійших вимог гігієни і педаґоґіки. На іспит прибули: Впреосьв. Митрополит, о. митрат Туркевич, о. прелат Бачиньский, а яко знатоки: церковного сьпіву о. радник Бажаньский, наук природописних директор „Народної Лїчницї“ др. Евген Озаркевич, науки пожарництва краєвий інспектор пожарництва п. Щербовский. голова „Сокола“ п. Альфред Будзиновский і много гостий так з духовеньства як і сьвітскої інтелїґенциї. В програму іспиту входили: Сьпів бурсаків, а именно: сьпіви смоілки, ірмольоґіона, хори музикальні Бортнянського, наука біблїї, катехизму і лїтурґіки, наука огородництва, калїґрафії і рахунковости, в напрямі потрібнім до веденя крамниць, а вкінци наука о першій помочи в наглих випадках, теоретичне знане пожарництва і практичні вправи в пожарництві та руханцї. Іспит випав зовсїм вдоволяючо. Питомцї відповідали сьміло і добре, а питаня писані на картках витягав Впреосьв. Митрополит з урни. Надто на просьбу настоятеля бурси задали ще кілька питань цїлком після власної волї о. радник Бажаньский, др. Евг. Озаркевич і п. Щербовский. І тоті відповіди були зовсїм вдоволяючі. Питомець бурси Ю. Цукорник виголосив опісля зі зрозумінєм і чувством поезию Б. Лепкого „В сьвіт за очи“, нагороджену оплесками. Відтак наступив дуже удачний практичний іспит з пожарництва і гімнастики під проводом членів „Сокола“. Настоятелем бурси єсть о. Лев Сембратович і головно єго заходам належить завдячити, що та молода інституция так гарно вже в першім роцї єствованя розвинула ся.

— **Місто Феодозия,** куди сими днями заїхав — як звістно — збунтований российский панцирник „Князь Потемкин“, лежить на полуднєвій кінчинї Криму і числить 27.000 мешканців. Залога Феодозиї складає ся з одного полку піхоти. Хороше положене міста і здоровий воздух стягають до него богато лїтників. Початки Феодозиї сягають дуже давних часів. За Греків було то богате торговельне місто. Заосмотрювало оно цїлу Грецию в збіже. Збурене в II. віцї по Христї, піднесло ся знов під зміненою назвою Каффи і перейшло під панованє републики в Ґенуї, котра устроїла там торговельні склади і пристань для своїх кораблїв. В хвилях найбільшого розвитку числила Каффа 150.000 мешканців. В р. 1475 здобули єї Турки, а недовго по тім дістала ся она в руки Татарів. Місто цїлком змінило ся. Татари устроїли в нїм торги невільників, продаючи живий товар, добуваний понайбільше на Руси. Невільники ішли звідси до Азиї і Африки. В роцї 1771 займили місто Росияни і від того часу належить оно до Росиї. З давнїйших часів задержало ся в Феодозиї кілька хороших мечетів. Крім того має Феодозия 9 церков і кілька жидівских біжниць.

† **Померли:** Антонія Яремова, жена професора ґімназияльного, дня 4 с. м., в 33-тім роцї житя; — др. Нотнаґель, професор віденьского університету, славний лїкар і учений, вчера рано у Відни, скоропостижно; — Олимпія з Посалевичів Менциньска, вдова по гр. кат. сьвященику в Ходновичах, мати оперового співака Модеста Менциньского, дня 1 с. м., в Ходновичах.

Штука, наука і лїтература

— **„Як плекати і доглядати садовину, коли хоче ся мати з неї дохід“.** Підручник для властителїв садів, селян, міщан і учителїв. З 21 рисунками в текстї. — Написав Василь Породко. Часть перша. Коломия, з друкарнї Вільгельма Бравнера, 1905 р.

Під таким заголовком появила ся недавно тому вельми важна книжка, котра заслугує в повні на то, щоби знаходила ся в руках кождого з наших письменних господарів, дбаючих о то, щоби з кождої галузи господарства витягнути як найбільші зиски. Наша лїтература господарска взагалі не богата в підручники

що єї малий носик майже дотикав землї; відтак знов скочила на ноги і єї хитрі, сьміючі ся скісні очка блукаючи від женщини до пана немов питали: „Чого ви мене кликали?“

Любуючись глядів даймйо на Нокуберу, що мимо своєї убогої одежи виглядала пречудно і спитав:

— Чи то ти співала стару пісню о зимі?

Сьміючи ся відповіла:

— Я єї співала.

— Хто тебе научив таких пісень?

— Веселий Цукі, наш сусід, грав їх менї на кото [10]).

— Нї, нї, я гадаю слова.

— Знаю їх від Ніші-шу.

— Від Ніші-шу, провідника молодо-Японців, того поступового чоловіка?

Мала видивила ся на него здивована і заперечила головою.

Він спитав:

— Звідки знаєш Ніші-шу.

— Я єго не знаю, пане; але коли моя мати бавила діти богатого купця, тоді я прислухувала ся під вікном і менї казали, що там мешкає Ніші-шу.

— І щож?

— Я запамятала собі, що він говорив і читав.

Зацїкавлене ученого ставало чим раз більше.

— І ти сейчас то затямила?

— Я слухала часто і довго.

— Чи ти чула що більше?

Єї очи засьвітили і она відповіла з одушевленєм:

— О, раз чула я дуже хороше оповіданє о Такеторі-Моноґатарі [11]). Нїколи єго не забуду, пане, бо оно красше як всї піснї!

— То оповіджь! — сказав Самійошу.

Живо почала Нокубера говорити:

— Не знаєте ще нічого про малу дівчину в бамбусовім ліску, що росте у старого дроворуба, доки не виросте на хорошу панну? Она називала ся Каґуя, всї мужчини любили єї, аж до мікада! Але знаєте — і она замкнула очи: говорила вже півголосом — она зійшла з місяця і не помогли два тисячі післанців від мікада, не помогли просьби того, що єї виховав, она тужила за місяцем і одного дня навоздушний віз поніс єї звідки прийшла!

Коли Нокубера замовкла, стояла ще з замкненими очима, але Самійошу сказав:

— Ти забула конець, дитинко! Она повертаючи до місяця лишила напиток безсмертности.

Але мала голосно розсьміяла ся:

— Я не забула кінця! О, я знаю, що дурний мікадо велів спалити на одній горі напиток, замість єго випити! Тепер безсмертною є та гора, великий Фуджіно-Яма, а мікадо мусить умирати!

Учений лагідно погладив дівчину по головці, відтак обернув ся до жінки і живо спитав:

— Чи Нокубера мусить бути у вашій службі?

— Нї, пане, вечером она вільна, але на слїдуючий тиждень мусить відходити цїлком.

— Відходить? — скрикнув мов зі страхом Самійошу.

— Так, пане; єї мати бідна і хотїла би мати з дитини користь. Она має стати мусмією, майкою або ґейшею [12]); але хороший голос тут рішив. Правду кажучи, шкода єї, коли буде мусіла вступити на ту небезпечну дорогу, бо она розумна і варта ліпшого, але нужда до всього приневолить.

Між тим як жінка говорила, Самійошу рішав ся на велике діло; коли она замовкла приступив він до неї і подаючи їй наповнену мошонку, спитав:

— Чи згодите ся винайти собі иншу поміч і чи позволите, аби мене мала завела до своєї матери?

Радо згодила ся жінка; але Нокубера не рушила ся з місця і спитала різко:

— Що хоче даймйо від моєї матери?

Він поглянув на неї з вітцівскою усьмішкою і сказав:

— Заки відвідаю твою матір, хотїв би я тебе запитати, чи не воліла би ти пійти зі мною, як стати ґейшою? І у мене будеш учити ся співати, але крім того ще богато инших хороших річий і то не примусово але добровільно, як моя власна дитина. Я маю дуже хороший дім при мостї Сен, огород з озерами і малими островцями, пречудні цьвіти, а найрідші корчі і дерева дають єму свою тїнь.

— Що я буду робити у вас?

Він усьміхнув ся:

— Будеш жити як Каґуя в байцї і кождого дня буде тебе возити найкрасша „йінрікіша“ [13]) по тїнистих стежках парку.

Єї очи заясніли і дрожачим голосом запитала:

---

[10]) Род цитри.

[11]) Оповіданє о древорубі.

[12]) Доглядачка, балєтниця або сьпівачка.

[13]) Візок тягнений людьми.

для науки господарства а п. Породко своєю книжкою збогатив нашу літературу. — Автор, учитель при школі виділовій в Коломиї, ученик славного помольоґа Люкас в Райтлінґен у Віртемберґії, скінчивши науки можна би сказати в осередку віртемберґского промислу садівничого, взяв ся практично примінювати в нашім краю придбані за границею відомости а вислідком тої єго практики єсть і згадана книжка, о котрій можна сьміло сказати, що она написана з практики для практики. Не будемо тут богато розписувати ся а звернемо коротко увагу н. пр. на науку о щіпленю. Автор справедливо каже, що щіпленє то ані штука ані чари. Ба, але треба то уміти. Ми переконані, що хто того не уміє, научить ся дуже легко і борзо з книжки п. Породка тих двох головних способів щіпленя, які він там подає: очкованя і кожухованя. Коротко, ясно, розумно і практично виложену науку поясняють як не може бути ліпше гарні рисунки так, що кождий хоч би трошки інтеліґентнїйший господар, скоро купить собі відповідний ножик огородничий і поставить книжку перед себе та буде перший раз для проби так робити, як там сказано і як показують рисунки, зможе вже за другим разом щепити деревця. Так ясно і приступно виложена і вся наука. Треба лиш поґратулювати авторови, що єму удало ся зложити так гарний підручник садівництва і бажати би, щоби він як найскорше і в як найдальші круги наших хліборобів розійшов ся а тим способом подав авторови можність виготовити і дальші части сеї так пожиточної і практичної книжки.

По ту книжку найліпше написати переписний листок до автора в Коломиї ул. Коперника ч. 24.

Телеґрами.

Відень 10 липня. Угорский президент міністрів бар. Феєрварі прибув нині рано до Ішлю, аби бути на авдиєнциї у цісаря.

Букарешт 10 липня. По підданю корабля „Потемкина“, торпедовець ч. 267 примушено, аби відплив з Костанци. Єго залога не хотїла піддати ся і волїла вернути до Севастополя.

Батум 10 липня. Торговельні аґенциї заперестали роботи. Склепи замкнені. Оногди відійшов звідси особовий поїзд під охороною войска.

Тифліс 10 липня. В часі арештованя оногди кількох робітників кинено бомбу, котра убила поліцийного офіцира, а двох поліциянтів ранила. Місто занепокоєне. Склепи позамикані. Часописи перестали виходити. Торговельний рух здержаний.

Либава 10 липня. Поголоски, немов би розрухи повторили ся на военних кораблях, неправдиві.

Льондон 10 липня. „Standard“ доносить, що з Одеси видалено президента адвокатскої палати і двох професорів університету за участь в нараді земців в Москві.

Йокогама 10 липня. Японьскі відпоручники до мирових переговорів під проводом бар. Комура відплили вчера до Америки. Населенє пращало їх одушевленими окликами.

Петербург 10 липня. Ґен. Линевич телеґрафував дня 7 с. м.: Дня 5 с. м. о години 5 рано Японцї розпочали поступати в напрямі місцевости Льоґугав. Російскі відділи поволи уступили, здержуючи неприятеля. Нині о годині 2 рано неприятель почав атакувати Льоґугав. Японцї розпочали огонь на російску передну сторожу, котра уступила. Відтак відперто Японців і Росияни займили свої давні становища. Нині рано на правім крилї відділ японьский напав на російскі передні сторожи, але Росияни удержали ся на своїх становищах.

— Дасте мені „самізу“[14] і кото? Купите мені дорогу одежу, хороші перлові шпильки і мягке нічне покривало?

— Всьо, дитинко, коли лиш схочеш учити ся з книжок і пісень та оповідань о много красших як оповіданє про Каґую, а до того бесіди і звичаїв чужих народів.

Она нетерпеливо скрикнула:

— Ох, ходіть, пане! „Тадеіма! Суґуні!“[15]). Далеко ще до бідної хатчини моєї матери, але — — будете мусїли дати богато гроший, аби она мене вам дала, бо їй напевно давали пятьдесять долярів.

Мати Нокубери одержала пятьсот долярів і тими грішми дуже запомогла ся. Она заложила крамницю і продавала шовкові нитки і штучні цьвіти, а Самійошу взяв єї дочку за свою.

Видавало ся, немов би наперекір сьміхам і глумленям, дївчина не тілько дуже добре жила у него, але й розвивала ся душевно так, як той чудак собі гадав. До всїх точок, які вичислив старий славний японьский фільософ Кайбара в однім творі про становище женщини в стариннім Японії, а які дадуть ся висловити словами: „честне серце дорожше як хороше лице, а по над все стоїть лагідний послух, чистота обичаїв і милосердіє“ додав Самійошу ще й ученість і доказував, що Кайбара чув так само як і він, позаяк він між пятьма найгіршими пороками женщин ставив на першім місци невіжество.

Нокубера, яку він сейчас переименував на Каґую, перевисшувала всї єго ожиданя. Учила ся немов би в забавці, мала вроджений талант до чужих бесїд, уважно слухала єго тяжких часом розвідок про літературу і показала ся так понятливою, що він з великим одушевленем оповідав своїм глумливим товаришам, що Каґуя нїколи не стане невільницею мужчини, нїколи не буде глядати щастя в тім, аби прясти, ткати і добре варити, лише все буде займати ся хорошими штуками і певна річ колись виринє яко незвичайно талановита, свободолюбна, новітна писателька і учена.

Але мимо своєї захвалюваної учености і свободолюбности Каґуя дуже любила хороші одяги, богаті прикраси і вскорі стала одною з найпристрастнїйших женщин що-до купованя і оглядання дорогих материй в суконних склепах, так що купцї чудували ся єї випробленому смакови і з вдоволенєм записували єї рахунки до своїх купецких книжок.

І кравчиня стала одною з найчастійших гостий в домі Самійоша, а кождого дня приходили фризиєри і учісували та укладали єї буйне чорне волосє та прикрашували єго ріжними цьвітами, мотилями і голками. Она зуживала по кілька годин денно на те, аби добре убрати ся і прикрасити своє лице ріжними пудрами і порошками та мастями. Ледве мала час відвернути на хвильку лице від зеркала і на єї чертах не щезав нїколи усьміх самовдоволеня, коли глядїла годинами на себе.

(Конець буде).

[15]) Скоро!
[14]) Ґітара.

Рух поїздів

важний від дня 1-го мая 1905.

посп.	особ.	Приходять до Львова
		в день
	6·00	З Кракова, Відня, Сянока, Хирова (ч. Перем.)
	6·10	„ Іцкан, Чорткова, Делятина (ч. Коломию)
	7·00	„ Підволочиск, Бродів (на Підзамче)
	7·20	„ Підволочиск, Бродів (на гол. дворець)
	7·29	„ Лавочного, Борислава, Калуша
	7·50	„ Рави рускої, Сокаля
	8 05	„ Станиславова, Жидачева
	8·15	„ Самбора, Сянока, Хирова
	8·18	„ Яворова
8·40	-	„ Кракова, Відня, Любачева, Хирова
	8·50	„ Кракова, Відня, Хирова (ч. Перем.)
	10·05	„ Коломиї, Жидачева, Потутор
	10·35	„ Ряшева, Ярослава, Любачева
	11·45	„ Лавочного, Калуша, Стрия, Борислава
	11·55	„ Підволочиск, Гусятина, Копичинець
1·30		„ Кракова, Відня, Сянока, Хирова (ч. Пер.)
1 40		„ Іцкан, Чорткова, Калуша, Заліщик
	1·50	„ Самбора. Сянока, Стрілок
2 15		„ Підволочиск, Бродів, Грималова (на Підз.)
2·30		„ Підволочиск, Бродів, Грималова (гол. дв.)
	3·45	„ Тухлї ($^{15}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$), Скольього ($^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$)
	4·32	„ Яворова
	5·00	„ Белзця, Сокаля, Рави рускої
	5·15	„ Підволочиск, Гусятина, Заліщик (на Підз.)
	5 25	„ Кракова, Відня, Хирова
	5 45	„ Іцкан, Жидачева, Калуша
		в ночи
	9·10	З Іцкан, Потутор, Чорткова
	9·20	„ Самбора, Хирова, Ясла
	9·50	„ Кракова, Відня, Сянока, Хирова
	10·20	„ Підволочиск, Бродів, Скали (на Підзамче)
	10·20	„ Підволочиск, Бродів, Скали (гол. дворець)
	10·50	„ Лавочного, Калуша, Дрогобича
12·20		„ Іцкан, Жидачева. Заліщик
2·31		„ Кракова, Ясла, Хирова

посп.	особ.	Відходять зі Львова
		в день
	6·15	До Іцкан. Потутор, Чорткова
	6·30	„ Підволочиск, Бродів, Гусятина
	6·43	„ Підволочиск, Бродів, Гусятина (з Підз.)
	6·55	„ Яворова
	7·30	„ Лавочного, Калуша, Дрогобича
8·25		„ Кракова, Відня, Любачева
	8·35	„ Кракова, Сянока, Відня
	9 00	„ Самбора, Стрілок, Сянока
	9·20	„ Іцкан, Калуша, Делятина
	9·23	„ Підволочиск, Бродів (з Підзамча)
	10·55	„ Підволочиск, Бродів, Грималова
	11·10	„ Белзця, Сокаля, Любачева
	11·15	„ Підволочиск, Бродів (з Підзамча)
	2 55	„ Лавочного, Калуша, Дрогобича
	4·10	„ Ряшева, Любачева, Хирова
	4·15	„ Кракова, Відня, Сянока
	4·20	„ Самбора, Хирова, Сянока
	5·50	„ Коломиї, Жидачева, Керешмезе
	5·58	„ Яворова
		в ночи
	6 25	До Лавочного, Калуша, Дрогобича
	6·35	„ Кракова, Відня, Хирова
	7·30	„ Рави рускої
	9·00	„ Підволочиск, Бродів
	10·05	„ Перемишля ($^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$), Хирова
	10·40	„ Іцкан, Чорткова, Заліщик
	10·55	„ Самбора, Хирова, Сянока
	11·00	„ Кракова, Відня
	11·05	„ Підволочиск, Грималова, Скали
	11·10	„ Стрия, Дрогобича, Борислава
12 45		„ Кракова, Відня
2·00		„ Підволочиск, Заліщик, Гусятина
2·40		„ Іцкан, Потутор, Скали
2·50		„ Кракова, Відня, Хирова
2 51		„ Іцкан, Калуша

Замітка. Час середно-европейский есть пізнїйший о 36 мінут від часу львівского. Звичайні білети їзди як і всякі иньші білети, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. п. можна набувати цїлий день в містовім бюрі ц. к. зелїзниць державних, пасаж Гавсмана ч. 9.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).